

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Listopad 2022

KRISTUS – KRÁL NARUBY

A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno. (Dan 7, 14)

Poslední neděli liturgického roku slavíme svátek Ježíše Krista, Krále celého stvoření. Jeho královskou důstojnost ale není podle našich běžných představ: Ježíš se od počátku svého veřejného života, při svém křtu, rozhodl pro velice zvláštní druh královské důstojnosti, totiž pro důstojnost služby. Když se sklonil a ponořil do vod Jordánu, jako by tím řekl: „Moje místo je pode všemi“, zatímco pozemští králové panují „nade všemi“.

Znovu se s tím setkáváme, když Ježíš vstupuje do Jeruzaléma: nasedne na osla, dopravní prostředek chudých, nikoliv na královského koně. Zajisté má moc, ale zachází s ní jinak, než bychom s ní zacházeli my. Přijme od Heroda a Piláta královské atributy: purpurový plášť, meč do ruky a korunu na hlavu, ale to vše slouží k ponižování. Jeho koruna není ze zlata, ale z trní, jeho meč není zdoben drahými kameny, jde o obyčejnou hůl. Purpurový plášť není královským šatem, ale označením blázna. Ježíš byl vyvýšen na kříž, píše evangelista Jan. Ano, jde vstříc smrti na kříži. Copak to je obraz královské moci? Je zcela pochopitelné, že lidé říkali: „Bůh nemůže být dítě zabalené v plenkách“ nebo „Bůh nemůže skončit jako zločinec. Někomu takovému není možné se klanět“.

K pravdě o tom, kým Kristus je, se nejvíce přiblížíme, když obrátíme naruby všechny své představy o Bohu a o tom, čím by měl Ježíš být: „Kraluje?“ Ne, jde na smrt. „Je to vůdce?“ Ne, je veden v poutech. On kraluje „ze dřeva kříže“, jak říkali církevní otcové. Nezapomínejme na to, že až když visel na kříži, byl nad jeho hlavu zavěšen nápis „židovský král“.

Není to tak trochu zvláštní slavit svátek Krista Krále uprostřed světa, kterému je Kristus zcela lhostejný? Uprostřed světa, který sice v něčem je ochoten brát křesťanství na vědomí mezi řadou dalších věcí, ale který za suverénního pána je ochoten uznat jen a jen člověka, jen a jen sebe sama? Kdyby Ježíš byl Králem tohoto světa, kdyby jeho království bylo odtud, byli bychom něčím jako folklorní spolek, byli bychom ušlechtilými opatrovateli starých tradic, kteří vědí, že svět jde jinak, ale svých tradic se nevzdávají. Anebo, kdyby Ježíš byl mocným a úspěšným králem tohoto světa, byli bychom zřejmě jeho vojáky, kteří by někde s někým válčili a rozšiřovali beztak pestrout paletu násilností.

Jenže evangelium říká, že jeho království není odtud. A dějiny křesťanství a dějiny světa to dosvědčují. Je v tom požehnání a zdroj těžkostí zároveň. Protože "svět miluje, co je jeho", a tedy to, co jeho není, nemiluje. O tom se přesvědčovali všichni světci a mnozí další křesťané v historii. Svět nemá rád to, co je cizorodé.

Ježíš je tedy podivným králem – neměl šanci se v tomto světě proslavit. Vrcholem jeho konání bylo, že se podvolil nespravedlivému odsouzení a zemřel na kříži. A ti, co přijali pozvání do jeho království, nejsou poddanými (otroky), ale jeho bratry, královskými syny. A všechno to, co se zde na zemi v jeho království odehrává, nesměřuje k upevnění jeho moci, jeho pozice na zemi, ale míří dál a výš, až tam, kam nikdo z lidí nedohlédne... Divné. A přece - jeho království je ve světě přítomno a šíří se, i když mu mnozí už tesali náhrobní kámen.

Aleš Opatrný

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Lukáše

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

(Lk 23,35-43)

Náměty k meditaci

- Král bezmocný, posmíváný, opovržený, slabý. Je skoro pochopitelné a logické, že většina stojících u kříže v něm nemohla rozpoznat Božího vyvoleného. Vždyť byl tak nevhledný, že nikdo by po něm nedychtil, byl jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář (Iz 53,2-3): a takový že by byl ten vytoužený a úspěšný židovský král? Největší znalci Písma ho nerozpoznali,

ti nejzbožnější, bezúhonní podle zákona ho zavrhli, jen jeden zločinec ho poznal.

- Bůh zjevuje sebe "pod opačnou podobou". Zjevuje svou velikost v maličkosti, moc v bezmoci, sílu ve slabosti. Proč? Nebylo by jednodušší, kdyby se Bůh zjevil jako "silný a mocný", který odstraňuje rázně a nekompromisně všechny nepřátele, který překonává všechna úskalí a nepodléhá žádné slabosti. Avšak takový Bůh by byl příliš velký... a budil by strach i zděšení.
- nemusí být pro nás lehké uvěřit, že Kristus je králem i dnes: vždyť často můžeme vidět Krista spíš ukřižovaného než vzkříšeného, spíš poplivaného než oslaveného. Má tento slabý Kristus moc nás zachránit? Je skutečně "králem"? Je silnější než smrt? Než zoufalství a bezmoc kolem nás? Možná je lehké odpovědět na tyto otázky v tuto chvíli kladně, ale zkusme si na ně popravdě odpovědět tehdy, až budeme v úzkých, až nás Kristus "nebude zachraňovat", až budeme ponecháni napospas bezmoci: uvěříme i tehdy, že je Kristus králem? Králem "pro nás"?
- Asi bychom si všichni přáli slyšet v poslední hodině svého života: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji“. Ano, tohle je příslib určený všem lidem, tedy i zločincům a hříšníkům. Na nás je pouze to, abychom podanou ruku Božího milosrdenství přijali.

Pastorace.cz

NADĚJE, KTERÁ NEKLAME

Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli

Smrt je zkušenost, která se týká každého bez jakékoli výjimky. Je součástí života, ale přece: dotkne-li se rodinných vztahů, nikdy nevypadá přirozeně. Pro rodiče je obzvláště trýznivé, když přežijí svoje děti. To odporuje elementární povaze vztahů, které rodině samotné dávají smysl. Ztrátou syna či dcery se jako by zastaví čas: otevře se propast pohlcující minulost i budoucnost. Smrt, která odnáší dítě v raném či mladém věku, je facka příslibům, darům a obětem lásky s radostí odevzdaným životu, který jsme přivedli na svět. Často přicházejí na mši do Domu sv. Marty rodiče s fotkou syna, dcery, dítěte, chlapce či děvčete a se ztrápeným pohledem mi říkají: „Zemřel, zemřela“. Smrt udeří a když jde o potomka, udeří v hloubi. Celá rodina je paralyzována, oněmí. A podobně je trýzněno také dítě, které zůstane osamoceno ztrátou jednou či obou rodičů. Ptá se: „Kde je tatínek? Kde je maminka?“ – V nebi. – „A proč jej nevidím?“. Za touto otázkou se skrývá úzkost v srdci osamělého dítěte. Prázdnota opuštěnosti, která se v něm

otevívá, je o to úzkostnější, že mu chybí zkušenost potřebná k tomu, aby mohlo „pojmenovat“ to, co se stalo. „Kdy se vrátí tatínek? Kdy se vrátí maminka?“ Co odpovědět trpícímu dítěti? Taková je smrt v rodině.

V těchto případech je smrt něco jako černá díra, která se v životě rodin otevře a na niž neumíme dát žádné vysvětlení. A někdy to dojde dokonce tak daleko, že bývá kladena za vinu Bohu. Mnoho lidí – a já jim rozumím – se na Boha hněvá, rouhá se: „Proč jsi mi vzal syna, dceru? A Bůh není, Bůh neexistuje! Proč to udělal?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli! Tento hněv v srdci nějak souvisí s obrovskou bolestí. Ztráta syna či dcery, tatínka či maminky je obrovská bolest. A toto se v rodinách děje nepřetržitě. Tehdy, jak jsem už řekl, je smrt jako nějaká díra. Fyzická smrt má však komplice, kteří jsou ještě horší než ona a nazývají se nenávist, závist, pýcha, lakomství; zkrátka hříchy světa, který pracuje pro smrt a činí ji

ještě bolestivější a nespravedlivější. Rodinné city vypadají jako bezbranné a předurčené oběti těchto - smrti nápomocných - mocností, které dějiny člověka provázejí. Pomysleme na absurdní „normálnost“ událostí, které za určitých okolností a na určitých místech přidávají ke smrti také hrůzu, způsobenou nenávistí a lhostejností druhých lidí. Kéž nás Pán uchrání toho, abychom si na to zvykli!

V Božím lidu je mnoho rodin, které s milostí Božího soucitu darovaného v Ježíši, dokazují činem, že smrt nemá poslední slovo. To je opravdový úkon víry! Pokaždé když rodina, která má zármutek, nachází sílu k zachování víry a lásky, jež nás sjednocují s těmi, které máme rádi, už nyní brání smrti v tom, aby si vzala všechno. Temnotě smrti je třeba čelit intenzivnější prací lásky. „Bože, buď naším světlem v temnotách“ - říká jedna z invokací večerní modlitby breviáře. Ve světle vzkříšeného Pána, který neopouští nikoho z těch, které mu Otec svěřil, můžeme odejmout smrti její „bodec“, jak řekl apoštol Pavel (1 Kor 15,55); můžeme jí zabránit, aby otrávil náš život, zmařila naše

city a uvrhla nás do nejtemnější prázdnoty. V této víře se můžeme těšit navzájem a vědět, že Pán přemohl smrt jednou provždy.

Naši drazí nezmizeli do temnot nicoty: naděje nás ujišťuje, že jsou v dobrých a mocných rukou Božích. Láska je silnější než smrt. Proto je cestou umožňování růstu lásky, její upevňování. A láska nás bude střežit až do dne, kdy bude každá slza setřena a „nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest“ (Zj 21,4). Necháme-li se udržovat touto vírou, může doznáný zármutek zrodit ještě silnější solidaritu v rodinných svazcích, novou otevřenost pro bolest jiných rodin, nové bratrství s rodinami, které se rodí a obrozují v naději. Rodit se a obrozovat se v naději – to nám dává víru.

Chtěl bych však ještě zdůraznit jednu věc: v evangelijním úryvku o vzkříšení syna naimské vdovy (Lk 7,11-15) čteme, že jakmile Ježíš vrátil život mladíkovi, vdovině synovi, vrátil ho jeho matce. A to je naše naděje! Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli, a my se s nimi znovu setkáme. Tato naděje neklame! Dobře si pamatujme toto Ježíšovo gesto: „Ježíš ho vrátil jeho matce“. Tak učiní Pán se všemi našimi drahými v rodině!

Tato víra nás chrání před nihilistickou vizí smrti stejně jako před falešnými útěchami tohoto světa, aby křesťanská pravda nebyla zaměňována za mytologii a nepodlehla starým či novým rituálům pověry. Dnes je zapotřebí, aby pastýři a všichni křesťané konkrétněji vyjadřovali smysl víry vzhledem k zármutku v rodině. Nesmí být popíráno právo na pláč – v zármutku máme plakat – také Ježíš „zaplakal“ a „byl hluboce dojat“ velkým zármutkem rodiny, kterou miloval (Jan 11,33-37). Spíše můžeme čerpat z jednoduchého a mocného svědectví mnoha rodin, které dovedly rozpoznat v tvrdém přejití smrti také bezpečné přejití ukřižovaného a vzkříšeného Pána a Jeho neodvolatelný příslib vzkříšení mrtvých. Práce lásky Boží je silnější než práce smrti. A právě s touto láskou máme spolupracovat naší vírou! A pamatujme na ono Ježíšovo gesto: „Ježíš ho vrátil jeho matce“, tak bude jednat se všemi našimi drahými i s námi, až se setkáme, a bude v nás definitivně poražena smrt. Je přemožena Ježíšovým křížem. Ježíš nás všechny vrátí do rodiny!

Papež František

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Josafat (1580-1623)

Pro nás nezvykle jméno Josafat (též Jóšafat, Jozafat, hebr. Jehošafat) si tento světec a mučedník zvolil podle jména 4. krále Judského království, jednoho z jeho nejmnocnějších králů. V překladu toto jméno znamená „Hospodin rozsoudil“.

Sv. Josafat Kuncevič, křestním jménem Jan, se narodil roku 1580 ve Volodymyre, v dnešní západní Ukrajině. V roce 1596, za papeže Klementa VIII., se uskutečnilo sjednocení pravoslavných Litvanů s katolickou církví (se zachováním jejich obřadů) – Brestlitevská unie. Kuncevič, tehdy ještě chlapec, se rozhodl přidat k unii. Poté vstoupil do řádu sv. Bazila a přijal řeholní jméno Josafat, v roce 1609 byl vysvěcen na kněze a v roce 1617 na polockého biskupa. Později, po smrti arcibiskupa Brolnického, se stal jeho nástupcem.

Unie však neměla pouze příznivce, ale i zapřísáhlé odpůrce. Vlastní boj proti unii nastal, když do Moskvy přijel se všemi pravomocemi jeruzalémský pravoslavný patriarcha Teofan IV. Ten začal vydávat své zájmy za zájmy všech Rusů. Vysvětil a jmenoval sedm vzdorbiskupů proti sjednoceným katolickým biskupům. Nezadržitelně se blížil den, kdy se zdálo, že protivníci definitivně zvítězí. Smotrickému běželo především o zničení metropolity Josafata, a tak proti němu vydával stále nové a nové hanopisy. Proti Josafatovi rostla i nenávist lidu. On, věda, co ho čeká, chystal se na mučednickou smrt. V té době již byli někteří zastánci unie zavražděni v Kyjevě.

Tento den přišel 12.11.1623. Buřiči vtrhli do Kuncevičovy komnaty, kde se on modlil. Řekl jim: "Hospodin buď s vámi, synové milí! Proč tak ukrutně nakládáte s mými domácími? Máte-li co proti mně, hle, tu jsem!" Vtom ho jeden ze vzbouřenců udeřil kyjem a druhý mu zasadil sekerou smrtelnou ránu do hlavy. Když povzdechl: "Bože můj!", ještě ho dvakrát střelili do hlavy a potom vypustil duši. Pak vytáhli mrtvolu na dvůr, kde ji zhanobili. Když vyloupili dům, odvěkli tělo na břeh řeky Dviny, přivázali k němu velký kámen a hodili je do řeky. Po pěti dnech spatřili rybáři v řece jasné světlo. Když v ní pátrali, našli mrtvé tělo a vytáhli je na břeh. Uniatští kněží je odnesli v průvodu plačícího lidu do chrámu. Zde zůstalo vystaveno devět dní.

Bůh záhy oslavil svého mučedníka divy. Jeho tělo zůstalo vystaveno po celý r. 1624 ve stoličném chrámě v Polocku a z rány na hlavě prýštila krev i za krutého mrazu. Věrný ctitel umučeného, radní Petr Dankovský, který byl úplně slepý, se dal přivést k mrtvole, a když se dotkl arcibiskupova roucha, vrátil se

mu zrak. Mučedníkovy ostatky byly později převezeny z Polocka do Bialy, Vídně a nakonec do Říma, kde jsou uloženy v chrámu sv. Petra, pod oltářem sv. Bazila Velkého.

Smotrický, hlavní strůjce zločinu, byl trýzněn výčitkami svědomí. Podobně jako Boleslav, který nechal zabít sv. Václava, i tento vzdorobiskup svého hříchu litoval a činil za něj pokání. Zůstal věrný katolické církvi až do smrti.

Sv. Josafat je patronem Ukrajiny a přímluvцем za jednotu církve.

www.stjoseph.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

V minulém čísle Zpravodaje jsme začali s představováním liturgie od základu, systematicky. Dnes se zaměříme na dva aspekty liturgie: primární Boží spasitelný a posvěcující akt vůči člověku a sekundární, kdy člověk odpovídá díkem a chválou Bohu. Také si objasníme rozdíl mezi liturgií a liturgickým slavením.

Dva aspekty liturgie

Už v předchozím textu jsme si připomněli, že v liturgii má iniciativu Bůh. Jedná v Ježíši Kristu, a to slovem (liturgická čtení z Písma) a znamením (ponoření do vody, mazání olejem, Kristovo Tělo a Krev), která přinášejí spásu, a teprve potom člověk na Boží volání odpovídá díkem a chválou Otci, spolu s Kristem a skrze něho v Duchu svatém (eucharistie, modlitba). Oba dva aspekty jsou v liturgickém slavení vždy přítomny.

S tímto dvojím zaměřením liturgie se setkáváme na mnoha místech konstituce o liturgii i v dalších prohlášeních Druhého vatikánského koncilu a v dokumentech k reformě liturgie z posledních desetiletích. Přitom sestupný, spasitelný a posvěcující aspekt se obvykle uvádí na prvním místě. To odpovídá

i celým dějinám spásy od počátku. Iniciativa vychází vždy od Boha: On volá svůj lid, a ten mu může patřičně odpovědět. Aktualizuje se v ní nově smlouva mezi Bohem a člověkem.

Přitom je liturgie vždycky „výkonem kněžského úřadu Kristova“, neboť každá liturgická slavnost je jakožto „dílo Krista kněze a jeho těla, církve“ v pravém smyslu slova svatým jednáním, jehož účinnosti se žádné jiné jednání církve co do úrovně a míry nevyrovná.

Pramen liturgie a liturgické slavení

„Kdybychom znali Boží dar“... Jednota liturgie a života je nám nabídnuta, ale je třeba ji objevit a žít. Pokud je tato jednota nepochopena nebo odmítána, je to proto, že nebylo dosaženo jejího pramene.

Jedním z důvodů je zmatek plynoucí z nedostatečného rozlišování mezi liturgií a liturgickým slavením. Je dokonce sdíleno horlivými organizátory liturgické obnovy: všechny své síly soustředí na formy, jejich výrazy, život společenství, texty a gesta, zpěv a živou účast všech - a je to také třeba. Ale někdy zapomínají na to, co je slaveno, jako by se to rozumělo samo sebou. Pak následuje překvapení nad tím, že navzdory tolika úsilí liturgie na život vliv nemá. Ano, obnovili jsme řečiště - ale pramen?

Dlouhou dobu, zejména pak od 16. století, jsme na Západě pojednávali o svátostech především ve smyslu **účinnosti**. Jedná se o teologický výdobytek historie, jehož se nemusíme vzdávat. Dnes se však stáváme citlivější na pojem **znamení**. Dříve než bohoslužbou je liturgie událostí. Celková událost Krista je totiž jiné šíře a jiné hloubky než průběh bohoslužby: je to tajemství.

Joseph Ratzinger: Duch liturgie

OSOBNOSTI NAŠÍ DOBY

Elias Vella

Kněz služby, muž radosti a humoru, ale i hlubokého pokoje

Ve věku 81 let zemřel maltský exorcista františkán pater Elias Vella. Řádová komunita z Malty ve zprávě o jeho odchodu na Facebooku vybidla k vděčnosti za dar Vellova života a svěření jeho duše nekonečnému Božímu milosrdenství.

Elias Vella byl katolický kněz a minorita, narodil se v roce 1941 na Maltě, studoval v Římě, na kněze byl vysvěcen v roce 1964. V letech 1980 –1986 byl provinciálním představeným františkánů minoritů na Maltě a od roku 1993 působil v diecézi jako hlavní exorcista a prezident diecézní komise pro okultismus a satanismus. Platil za žádaného kazatele na duchovních cvičeních, seminářích a konferencích po celém světě. Je také autorem mnoha knih, které

byly vydány v maltštině, angličtině, italštině, portugalštině, slovenštině a také v češtině.

„Měl spoustu charismat, o kterých věděl, ale zároveň si uvědomoval, že všechno obdarování je darem od Boha. A když ho Bůh tak vedl na duchovní cestě do výšin a hlubokého sjednocení s Ním v takové intimitě, byl si vědom toho, že dostává všechno od Boha, a to i vedlo k vděčnosti a pokoře,“ vzpomínal pro Proglas na zesnulého Eliase Vellu jeho dlouholetý spolupracovník, tlumočník a překladatel, laický misionář Václav Čáp. „Kromě jiného byl taky mužem radosti, humoru. S hlubokým pokojem a zároveň s radostí a humorem prožíval ty úplně obvyklé události života.“

Podobně na zesnulého zavzpomínala i publicistka a fotografka Lenka Fojtíková, kterou otec Vella dlouhá léta duchovně doprovázel. „Byl to postavou malý muž, ale obrovský člověk s velkým srdcem, které měl otevřené pro všechny. Byl naprosto skromný a pokorný. Ale přitom byl mužem pevných zásad, který si dokázal držet správné hranice. Já jsem někdy říkala, že z něj přímo tekla Boží Láska k lidem, kterým sloužil. Naprosto se jim vydával.“

„Myslím si, že měl takové probuzené srdce, citlivé, pozorné. To je vzácný úkaz v současné kultuře, že dbal na nitro, na srdce. Byl mužem podle Božího Srdce. Nechával se jím vést, kam ho Bůh vedl. Ať už to bylo pro deset tisíc lidí, nebo pro malou skupinu,“ doplnil ve vzpomínce na zesnulého Eliase Vellu laický misionář a jeho dlouholetý spolupracovník Václav Čáp.

Elias Vella: Příběh o nevidomém

Jednou jsem se setkal s nevidomým mužem a zeptal jsem se ho: „Věříte, že vás Bůh může uzdravit?“ Odpověděl: „Samozřejmě, že tomu věřím.“ Potom jsem se ptal dál: „A modlíte se za své uzdravení?“ Muž odpověděl: „Nemám na to čas.“ „Jak to myslíte?“ Odpověděl: „Protože všechen čas, který mám, trávím tím, že děkuji Bohu za všechno, co mi dal. Vždyť můžu chodit a za to mu musím děkovat. Jsem zdravý, i za to se patří poděkovat, slyším, mluvím, můžu vykonávat mnoho činností, a za to všechno mu musím děkovat. Takže mi nezbyvá čas na to, abych ho prosil o uzdravení.“

Tento muž byl uzdraven. Byl optimistou, který se soustředil na Boží požehnání, a ne na své postižení. V tom spočívá rozdíl mezi optimistou a pesimistou. Optimista vnímá ve svém životě spíše dobré věci, pesimista se vždycky

soustředí na záležitost, která v jeho životě zrovna nefunguje. Je velmi důležité zaměřit pozornost na dobré věci, ne na problémy.

Je nutné si uvědomit ještě jednu velmi důležitou věc. Bůh nás miluje pro to, co jsme, a ne pro to, co děláme. Když pro Pána děláme velké věci, někdy si myslíme, že si za to zasluhujeme více lásky. Ale to není pravda. Bůh nás miluje proto, že jsme jeho synové a dcery. Jestli chodím po světě a evangelizuji nebo ležím nemocný v posteli, to nijak neovlivní stupeň lásky, kterou mě Bůh miluje.

Anežka Hlávková

EKONOMICKÉ FORUM

Církev střídá, čínorodá a usilující o evangelizační poslání

Na středu 19. října svolal generální vikář Arcibiskupství pražského P. Jan Balík setkání se zástupci ekonomických rad farností arcidiecéze (dále AD) za účelem informování o současné situaci a výhledem hospodaření AD a následné diskuzi nad aktuálními ekonomickými tématy. Přinášíme zde stručný výtah z toho, co zde zaznělo.

Hned v úvodu jsme byli informováni o tom, že situace není růžová: státní příspěvek na činnost církví, vyplývající ze zákona o „církevních restitucích“ se plynule snižuje

a v roce 2030 definitivně skončí. Hlavní činnost církve, tedy to, proč tu jsme (pastorace, evangelizace a další), bude nadále financována jen z vlastních zdrojů AD. Zároveň

neustále rostou náklady na provoz, opravy a mzdy. Na to vše si musíme vydělat tzv. vedlejší (hospodářskou) činností. Ta zahrnuje investiční projekty, pronájmy a prodeje nemovitostí a půdy, hospodaření s lesy.

Zároveň chceme, aby hospodářská činnost příliš nezatěžovala kněze a nevrhla na ně velikou odpovědnost za hospodářské projekty. Jdeme cestou zapojení odborníků, kteří budou mít zároveň odpovědnost a budou podléhat systémové kontrole.

Tento úkol vyžaduje velkou profesionalitu v každém směru a také větší zapojení laiků. Důležitou pomocí budou pravidelné příspěvky a dary věřících, jak tomu bylo v minulých dobách a je dosud v jiných státech a jiných církvích, které již procesem finančního osamostatnění prošly.

P. Balík dále představil nový přístup ke správě majetku a jeho zhodnocování. Základem je to, že arcibiskupství vytvoří (a už tak činí) strukturu ekonomických subjektů, které budou fungovat na korporátní bázi, a kterou bude zastřešovat svěřenecký fond. Do něho budou vkládat majetky arcibiskupství a jednotlivé farnosti. Dále jsou založeny nadace, které mají konkrétní účel (např. sv. Vojtěcha) pro zajištění mzdových prostředků pro kněze) a výhodné postavení coby ekonomických subjektů.

Výrazným principem hospodaření je a bude solidarita a subsidiarita. Situace jednotlivých farností je velmi rozdílná, ať už jde o restituovaný majetek, angažovanost věřících a výtěžky sbírek. Na majetek AP, kapitul i farností je třeba hledět jako na celek a přemýšlet o něm jako o společném majetku arcidiecéze. Uspěť můžeme jen společně. Princip subsidiarity stručně říká, že to, co nemusí být rozhodnuto „nahore“, bude rozhodováno „dole“. To se jistě v té či oné míře děje i dnes a bude ještě více podporováno a prosazováno i v budoucnu. Cílem je nastavit mentalitu vztahu farností a AP na „my společně“, kdy AP bude fungovat nejen jako řídící, ale i jako podpůrný element ve vztahu k farnostem.

Z diskuze vyplynuly následující směry dalšího směřování hospodaření arcidiecéze:

1. Zbavit se nepotřebných a zatěžujících nemovitostí. Nevyužívané kostely ideálně předat zdarma obcím.
2. Ukončit s co nejmenšími ztrátami neperspektivní projekty z minulých let (např. hotel v Dolních Břežanech u Prahy).
3. Vytvořit portfolio nájemních bytů zejména v Praze.
4. Zaměřit se na dřevozpracující průmysl (zhodnocení dřeva z našich lesů). AD hledá vhodnou pilu, ale zatím bezvýsledně.

5. Věnovat péči propagaci dobrého díla církve pro blaho celé společnosti (konkrétní projekty v sociální sféře, vzdělávání a výchově, zdravotnictví apod.).
6. Rozvíjet fundraising (získávání sponzorů a dobrodinců a péče o ně).
7. Motivovat věřící, aby cítili spoluzodpovědnost za budoucnost církve a byli ochotni se na ní podílet podle svých možností a schopností.
8. Zlepšit a zefektivnit komunikaci mezi centrem a farnostmi (e-maily s aktuálními informacemi pro ekonomické a pastorační rady).

Vladimír Šimík

CHRÁMOVÝ SBOR VÁCLAV SLAVIL I NA SLOVENSKU

Foto: Archiv sboru

Jistě jste někteří z vás zaznamenali, že Chrámový sbor VÁCLAV oslavil 15 let svého působení v našem městě koncertem, který se konal právě v den svátku svatého Václava.

Oslavy pokračovaly dalšími vystoupeními, ale tentokrát v sousedním Slovensku, kam si sbor naplánoval cestu v době podzimních prázdnin. Díky našim slovenským přátelům se mohly konat dva koncerty, a to ve Spišské Nové Vsi - Smižanech a na Oravě v obci Krivá.

Přijetí paní starostky, největší obce Slovenska Smižany, Mgr. Miroslavy Szitové PhD, otců z řádu Pallotínů a všech místních lidí bylo velmi vřelé a upřímné.

V obci Krivá byla atmosféra setkání o to intenzivnější, neboť někteří členové sboru navštívili toto místo po 25 letech. Hovořilo se o hudbě, společné historii a přátelství. Kromě koncertování jsme si našli čas i na turistiku v horách. Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se na celé organizaci podíleli. Byl to krásný zážitek, počasí nám přálo a všichni jsme se vrátili nabití energií a s vědomím, že to, co děláme má smysl.

Vendula Boháčová

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.11. (úterý)	Slavnost Všech svatých
2.11. (středa)	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4.11. (pátek)	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9.11. (středa)	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.11. (čtvrtek)	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11.11. (pátek)	Památka sv. Martina, biskupa
12.11. (sobota)	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
15.11. (úterý)	Sv. Alberta velikého, biskupa a učitele církve
17.11. (čtvrtek)	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.11. (pátek)	Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla
20.11. (neděle)	Slavnost Ježíše Krista Krále
21.11. (pondělí)	Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.11. (úterý)	Památka sv. Cecilie, panny a mučednice
23.11. (středa)	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
27.11. (neděle)	První neděle adventní
30.11. (středa)	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

APOŠTOLÁT MODLITBY

LISTOPAD 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za děti, které trpí

Modleme se, aby děti, které trpí, především žijící na ulici, oběti válek a sirotci, měly přístup ke vzdělání a mohly znovu zažít srdečnost rodinného prostředí.

Národní úmysl: Za návštěvníky hřbitovů

Modleme se za všechny, kdo vzpomínají na své zesnulé, aby se otevřeli víře ve věčný život.

KATOLICKÝ KATECHISMUS
STARÁ BOLESLAV, farní zahrádka
KAŽDÉ ÚTERÝ od 19.00
(od Všech svatých 1.11.2022 do seslání Ducha svatého 28.5.2023)
bližší [informace](#) - [ING.ARCH. MARKÉTA BAHNÍKOVÁ](#), tel. 775 136 657
Bolest, Zrada, Samota, Zlo, Nepochopení, Beznaděj, Bída... kdo za to může a co pomůže?

Pro děti i dospělé, pro věřící, nevěřící, hledající i pochybující, pro ty, co se ptají,
pro ty co se bojí, pro ty, co si nevědí rady i pro ty co si myslí, že je nic nemůže překvapit,
pro pokřtěné, i pro ty co se nehodlají dát pokřtít, příprava na biřmování...

....Katolický katechismus jako zapomenutá prastará moudrost, která zná odpověď na Vaše otázky

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Srdečně vás zveme na další setkání ve Farním centru
v Jungmannově ulici ve středu **9. listopadu v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu nám bude druhá
část 7. kapitoly Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík , tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.